

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΑΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1889. ΑΡΙΘ. 262.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

Διμερῆσις

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ ἔκδοσις τῶν Παίδων καὶ ἀποκρίματα.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

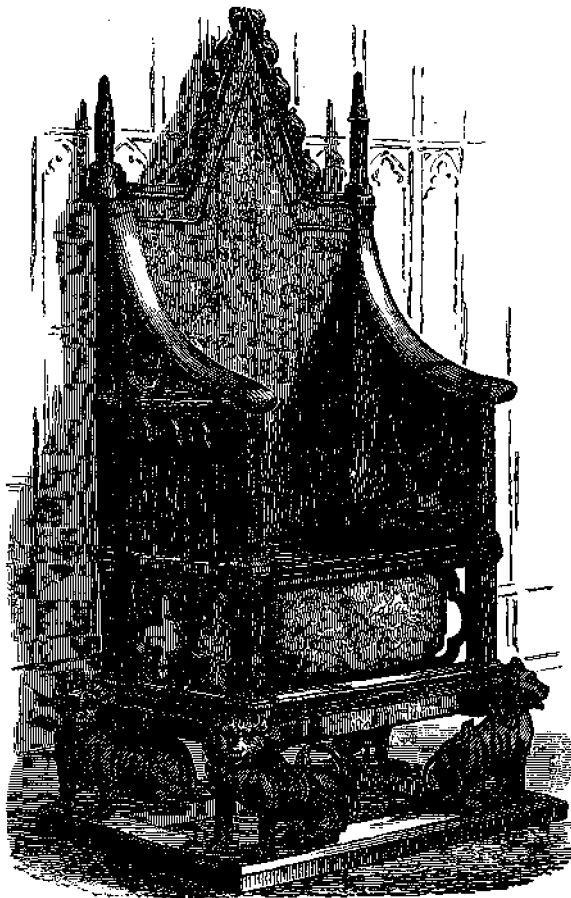
Ἐξ ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΚΑΘΕΔΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΨΕΩΝ.

Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐνώπιόν σας, παριστᾷ μίαν παναρχαίαν καθέδραν, εἰς τὴν ὁποίαν κάθονται οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν τελετὴν τῆς στέψεως τῶν.

Ἡ καθέδρα αὕτη κατεσκευάσθη ἐν Σκωτίᾳ, καὶ καθὼς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ἐμπερικλείει μίαν τετράγωνον λίθον, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εἶναι ὁ λίθος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰακώβ μετεχειρίσθη ὡς προσκεφάλαιον! (ἰδὲ Γενεσ. κη'. 10=12). Τὴν καθέδραν μετέφερον εἰς Ἀγγλίαν κατὰ τὸ ἔτος 1297 ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ Α΄, ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν βασιλέα τῆς Σκωτίας ἐπανειλημμένως καὶ τοῦ ἀφῆρεσε τὰ διάφορα σήματα τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος

Ἡ καθέδρα τῶν στέψεων εὐρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν Οὐεστμίνστερ ἐν Λονδίῳ, πλησίον εἰς τὸν τάφον Ἐδουάρδου τοῦ Α΄. Ὄταν γίνεται στέψις βασιλέως τινὸς τῆς Ἀγγλίας, ἡ καθέδρα φέρεται ἐξω πλησίον εἰς τὴν ἱερὰν τράπεζαν καὶ καλύπτεται μὲν χρυσῶν ὑφασμά.

Καθέδρα τῶν στέψεων.

— Ἀπὸ τὰ 4200 εἶδη τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα φύονται ἐν Ἑυρώπῃ μόνον 420 (ἴσται 10%) εἰσὺ χουσι εὐωδίαν. Ἰὸ συνηθέστερον χρῶμα μετὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ λευκόν, τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουσι 1194 εἶδη. Ὑπάρχουσι 951 εἶδη κίτρινα, ἐκ τῶν ὁποῶν 77 εἶναι εὐωδία: 828 ἐρυθρά, ἐξ ὧν 84 εἶναι εὐωδία: ἀπὸ τὰ 594 κυανὰ εἶδη, 31 εἶναι εὐωδία, ἀπὸ δὲ τὰ 308 ἰόχρσα, τὰ 13 μόνον. Τέλος ἀπὸ τὰ 240 εἶδη, ἅτινα εἰσὺ χουσι περισσότερα τοῦ ἐνὸς χρώματι, τὰ 28 εἶναι εὐωδία. Ταῦτα διὰ τοὺς βοτανικοὺς ἀναγνώστας.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐγκαίρως διὰ τὸ σχολεῖον, ἔφερε δὲ μαζὺ του καὶ τὸ λιτόν του γεῦμα· ἀφοῦ δὲ ἐσχόλασεν, ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παποῦ, ἔπου τὸν περιέμενον ἡ Χαϊδὴ. Καθὼς δὲ τὸν εἶδε, τὸν ἠρώτησα, «Πῶς πῆγες, Πέτρε, μὲ τὸ πρῶτόν σου μάθημα;»

— «Ὅχι τόσο καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· αὐτὸ τὸ ἀλφάβητον μὲ ἐξάλισεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμη, δὲν βλέπω δὲ εἰς τί θὰ ὠφελήσουν τὰ γράμματα νὰ τὰ ἤξευρη τις!

— «ὦ Πέτρε, Πέτρε! ἐφώναξεν ἡ Χαϊδὴ, γελῶσα. Δὲν βλέπεις ὅτι ὅσοι δὲν γνωρίζουν γράμματα εἶναι ὡς τὰ ζῶα, ὡς τὰς γίδας ποῦ βόσκεις; *Ὁλος ὁ κόσμος τοὺς περιγελά καὶ τοὺς περιφρονεῖ.

— Ἄλλὰ, διὰ νὰ μάθη τις καλὰ γράμματα, χρειάζεται νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ πολλὰ χρήματα, ἐνῶ ἐγὼ οὔτε χρήματα ἔχω, οὔτε τὸν καιρὸν. Ποῖος θὰ δουλεύῃ γιὰ τὴν κυροῦλα καὶ τὴν μητέρα μου, ἂν ἐγὼ μὲν στὰ γράμματα;

— Οὔτε χρήματα χρειάζονται, οὔτε τὸν καιρὸν σου χάνεις, Πέτρε· διότι τὸν χειμῶνα δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἐργασθῆς εἰς τὰ βουνά, λοιπὸν νὰ ἐρχεσαι κάθε ἡμέραν κάτω ἐδῶ, νὰ πηγαίνης στὸ σχολεῖον, νὰ φέρης, καὶ τὸ ψωμί σου, καὶ πάλιν τὸ ἑσπέρας νὰ ἀναβαίνης νὰ βλέπης τί κάμνουν οἱ γονεῖς καὶ νὰ περιποιῆσαι καὶ ταῖς γίδες—Τοιοῦτοτρόπως χωρὶς νὰ χάνης τὸν καιρὸν σου καὶ χωρὶς χρήματα ἐξ τούλάχιστον μῆνας τὸ χρόνο θὰ σπουδάσης ἕως οὗ τελειώσης τὸ γυμνάσιον ἐδῶ, καὶ ἀφοῦ τελειώσης, ἔχει ὁ Θεός, Πέτρε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν ὁ Πέτρος μὲ σοβαρότητα. Τῷ ὄντι τὸν χειμῶνα ἠμπορῶ νὰ κάμω καθὼς εἶπες, τὸ δὲ καλοκαίρι νὰ πέρνω ταῖς γίδες καὶ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ πηγαίνω εἰς τὰ βουνά—καὶ ἐκεῖ νὰ μελετῶ τὰ μαθήματά μου. Αὐτὸ εἶναι ὠραῖον σχέδιον. Ἄλλὰ μοι ὑπόσχασαι ὅτι θὰ ἐρχεσαι καὶ σὺ κάποτε ἐκεῖ ἐπάνω;

— Βεβαίωτατα, εἶπε ἡ Χαϊδὴ, καὶ ἴσως θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν παποῦ καὶ τὸν καλὸν ἱατρόν, καὶ πιθανὸν καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν!

— Μ' αὐτὸν τὸ παληόγερο τὸ γιατρόν! ἐφώ-

νησεν ὁ Πέτρος—φαίνεται σὰν νὰ ἦσαι ἐρωτευμένη μὲ αὐτόν, διότι δὲν χορταίνεις νὰ ὀμιλήσῃς μαζὺ του ὅλην τὴν ἡμέραν!

— Ἄχ, Πέτρε, παρετήρησεν ἡ Χαϊδὴ, ἂν ἐγνωρίζες πόσον καλὸς καὶ φιλόανθρωπος εἶναι ὁ ἱατρός καὶ τί ἐγὼ χρεωστῶ εἰς αὐτόν, θὰ τὸν ἀγαπούσες ὅπως καὶ ἐγώ. Ἄλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Λοιπὸν θὰ σπουδάσης γράμματα;

— Βεβαίωτατα, ἀλλὰ νὰ μὲ βοηθῆς καὶ σὺ τῶρα στὴν ἀρχήν, ὅπουτ' ἀκόμη δὲν γνωρίζω.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Χαϊδὴ, διότι θέλω νὰ σὲ ἴδω μίαν φορὰν ὡς ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Κυρίου, ἔπου ἴδαμεν προχθές εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶδες πόσον ὠραῖοι ἦσαν καὶ πόσον οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἐσέβοντο καὶ τοὺς ἐτίμων; Ἦσαν ἐπιθεωρητὰ τῶν σχολείων.

— Ἀπὸ ὄλους μὲ ἤρесе καλλίτερον ἐκεῖνος, ὅστις ἐφέρει τὰ 'ματούακια, εἶπεν ὁ Πέτρος—Τὰ γυαλιὰ δίδουν κάποιον ἀέρα, καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, Χαϊδὴ, ἀφοῦ μάθω γράμματα καὶ ἐγὼ θὰ φορέσω γυαλιὰ!

— Μάθε πρῶτον τὰ γράμματα,—εἶπε γελῶσα ἡ Χαϊδὴ, καὶ τότε βλέπομεν.

Ὁ Πέτρος ἔκτοτε ἐπεδόθη ὀλοφύχως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐγνωρίζε νὰ ἀναγινώσκῃ τόσο καλὰ, ὥστε ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπήνεσεν ἐνώπιον ὅλων τῶν μαθητῶν, ἡ δὲ κυροῦλα καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των! Ἡ κυροῦλα πολὺ περισσότερον, διότι ὁ Πέτρος τῆς ἀνεγίνωσκεν ὕμνους ἀπὸ τὸ ὑμνολογίον τῆς τὸ ὅποιον καὶ ἠγάπα.

— Ἐχε ὑπομονήν, κυροῦλα, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζω νὰ ψάλλω, τῆς ἔλεγεν ὁ Πέτρος, διότι μᾶς παραδίδουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ φωνητικὴν μουσικὴν.

Ὅτω παρῆλθεν ὁ χειμῶν, ἡ δὲ ἀνοιξὶς εὗρε τὴν Χαϊδὴν καὶ τὸν Πέτρον πολὺ προχωρημένους εἰς τὰς σπουδὰς των.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶχεν ἀνοίξει ὁ Πέτρος ἀπεχαιρέτισε τὸν διδάσκαλον καὶ τοὺς συμμαθητάς του, ἐπῆρε τὰ βιβλία του καὶ ἀνέβη εἰς τῆς κυρούλας διὰ νὰ ὀδηγήσῃ πάλιν τὰς αἰγάς του εἰς τὰ ὄρη.

Μίαν δὲ πρωΐαν ἀνέβη καὶ ἡ Χαϊδὴ νὰ ἴδῃ τὴν κυροῦλα καὶ τόσο εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν φύσιν, ὥστε ἀφοῦ κατέβη εἰς τὸ Δόρφλη, παρεκίνησε τὸν παποῦ νὰ ἀναβῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὄρος.

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις, τέκνον μου, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ κάμωμεν μίαν πολτρώναν διὰ τὴν κυρίαν Κλάραν, διότι ποῦ θα καθήσῃ, ἂν ἔλθῃ, ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθῃ, νὰ φέρῃ

μαλιστα μαζί της και την κυρία Λουκίαν, ή οποία είναι τόσο παραξενη, ώστε ουτε 24 ώρας δεν θα ήμπορέση να μείνη μαζί μας!

— Έγώ τὸ πιστεύω, και διὰ τοῦτο θὰ κάμω τὴν ἀναγκαίαν δι' αὐτοὺς προετοιμασίαν, εἶπεν ὁ γέρον μεσιδιῶν.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἡ Χαΐδη ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος και διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κυρούλαν, ὅπου εὔρε τον Πέτρον και τὴν μητέρα του κάμνοντας προετοιμασίαν διὰ τὴν μετάβασιν τοῦ Πέτρου εἰς τὰ ὄρη με τὰς αἰγας.

— Ὅα πάρης βεβαίως μαζί σου και τὸν σάκκον σου, εἶπεν ἡ Χαΐδη εἰς τον Πέτρον, ἐξετάζουσα τὰ βιβλία του.

— Βεβαιότατα, τώρα ὅπου γνωρίζω γράμματα δεν θὰ χάσκω με ἀνοικτὸν στόμα ὄλην τὴν ὥραν ὅπως ἔλαμνα πρότερον, ἀλλὰ θὰ σπουδαίω.

— Κάλλιστα, εἶπεν ἡ Χαΐδη, ἀλλὰ πῶς εὐρέθη τὸ γράμμα τοῦτο εἰς τον σάκκον σου, Πέτρε; δέξασα εἰς αὐτὸν μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ Φράγκφορτ.

— ὦ! ἐφώναξεν ὁ Πέτρος λυποῦμαι ὅτι ἐλησμόνησα νὰ σοῦ τὴν δώσω προχθὲς—ὁ γραμματοκομιστής με τὴν ἔδωκεν.

— Ἐὰν ἐξακολούθης νὰ ἦσαι τόσο λησμονιάρης, εἶπεν ἡ Χαΐδη, φοβοῦμαι, ὅτι ποτὲ δεν θὰ φορέσης γυαλιά! Ἀνοιξασα δὲ τον φακελλον εὔρεν ἐντὸς δύο ἐπιστολάς, μίαν ἀπὸ τὴν καλὴν κυρούλα Σήσμαν και ἄλλην ἀπὸ τὴν κ. Κλάρα. Τόση δὲ ἦτο χαρὰ της, ὅταν ἀνέγνωσεν ὅτι και αἱ δύο ἐμελλον νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν, ὥστε ἀφῆκε τον Πέτρον και τὰς γυναίκας σκιρτῶντας ἀπὸ χαρὰν και ἔτρεξε κάτω εἰς τὸ Δόρφλη νὰ εἰδοποιήσῃ τον παπὸν περὶ τῆς ἐλεύσεώς των.

— Λοιπόν, παπὸν, ἐφώνησεν, ἀμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ καλὴ κυρία Σήσμαν και ἡ κυρία Κλάρα θὰ ἔλθουν! Ἴδου μοι τὸ γράφουν!

— Δὲν σοι τὸ εἶπον, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ κυρία Κλάρα; εἶπεν ὁ γέρον. Ἴδου ὅπου θὰ ἔχωμεν και τὴν κυρούλα. Καλῶς νὰ ἔλθουν. Ἐγὼ θὰ ἀρχίσω νὰ κατασκευάσω δι' αὐτὰς ἕνα σοφὰ και νὰ τον στρώσω με μαλακὰ βρύα ἀπὸ τὰ δένδρα, ὥστε νὰ ἦναι ἀναπαυτικὸν και εὐχάριστον κάθισμα διὰ τὰς κυρίας.

— Καλῶς, εἶπεν ἡ Χαΐδη, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς εὐρωμεν μίαν κατάλληλον οἰκίαν ἐδῶ εἰς τὸ Δόρφλη, διότι, ὡς γράφει, ἡ κ. Κλάρα θὰ κατοική ἐδῶ και τὴν μεταφέρουν εἰς τὸ ὄρος, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Ὅα κάμω ὅτι ἠμπορῶ περὶ τοῦτου, ἀφοῦ συμβουλευθῶ και με τον καλὸν μας ἱεροκῆρυκα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Χαΐδης ἐκ τοῦ

ὄρους ἡ κυρούλα εἶπεν εἰς τον Πέτρον, Πέτρε ἐπιθυμῶ νὰ με ἀναγνώσης τον ἐξηκοστὸν ὕμνον ἀπὸ τὸ ὕμνολόγιον. Εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν.

Ὁ Πέτρος λαβὼν τὸ βιβλίον ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

Ὁ Θεός μου με ποιμαίνει
Τὰς ἀνάγκας μου πληροῖ,
Και τὸ πνεῦμά μου χορταίνει,
Με φυλάττει, με φρουρεῖ.

Ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας
Χαίρω μόνον εἰς Αὐτόν
Ἐν καιρῷ στενοχωρίας
Εἶναι πάντοτε παρών.

Με τὴν Βίβλον ὡς λαμπάδα
Θέλω τον ἀκολουθεῖ
Εἰς θανάτου τὴν κοιλάδα
Και δεν θέλω φοβηθῆ.

ΠΡΟΣΚΑΙΡΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μῦθος

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Ἐνα σκουληκάκι
Μέσ' στὸ χορταράρι
Τόμορφ' ἀνθισμένο
Τὸ χλωρὸ, χλωρὸ
Κάθηται ἄχρῳ
Και συλλογισμένο.
Βλέπει πεταλούδα
Γύρω νὰ πετᾷ
Ἦτις ἐτραγοῦδα
Στᾶνθη τάνοικτά.
Λέγει τὸ καυμένο
Παραπονεμένο:
Τί εὐτυχισμένο
Ποῦ περνάει καιρό!
Τί χρυσὰ φτερά!
Νάχα τὸ καυμένο
Στὸ 'να μου πλευρὸ
Τὸ 'να της φτερὸ
Γέμιζα χαρὰ!
Γλήγορα πετάει.
Ὅπου 'πιθυμῆι
Και ὅπου και ἂν πάη
Πᾶει στὴ στιγμή.»
Εἶχε δὲ ἀκόμα
Στὸ μικρὸ του στόμα
Τὰ λογάκι' αὐτά,
Ὅτ' ἀπὸ τὸ Σχολεῖον

Ὁμιλος παιδίων
Φθάν' ἐκεῖ 'μπροστά
Και τὰ μανθηλάκια
Και τὰ καπελλάκια
Βάλλονται ἐμπρόσ'
Και ἡ πεταλούδα
Ἦτις ἐτραγοῦδα
Διώκεται γοργῶς!
Τὰ χρωματιζόμενα
Τὰ χρυσὰ φτερά
Τῆς πεταλουδίτσας
Ποῦ 'σαν μιὰ χαρὰ,
Εἶχαν κεντημένα
Στὰς μικρὰς καρφίτσας
Ὅλα τὰ μικρά.
«Ὅτε τὰ φτερά της!
«Ὅτε τὴ χαρὰ της!
«Θέλω, θέλω πλειά! ἴ»
Λέγει τὸ μικρὸ
Κάτωχρο, νεκρὸ.
«Κάλλιο τρυπημένο
«Νόμαι και κρυμμένο
»Μέσ' στὴν ἐρημιά!
«Χάνει τὴ χαρὰ της
»Και τὴν εὐτυχία
»Ἀπὸ τὰ φτερά της!
«ὦ! τί δυστυχία!»

Τὶ ὁ μῦθος ἐννοεῖ
Κι' ὁ μωρὸς δεν τὰ γνοσεῖ.

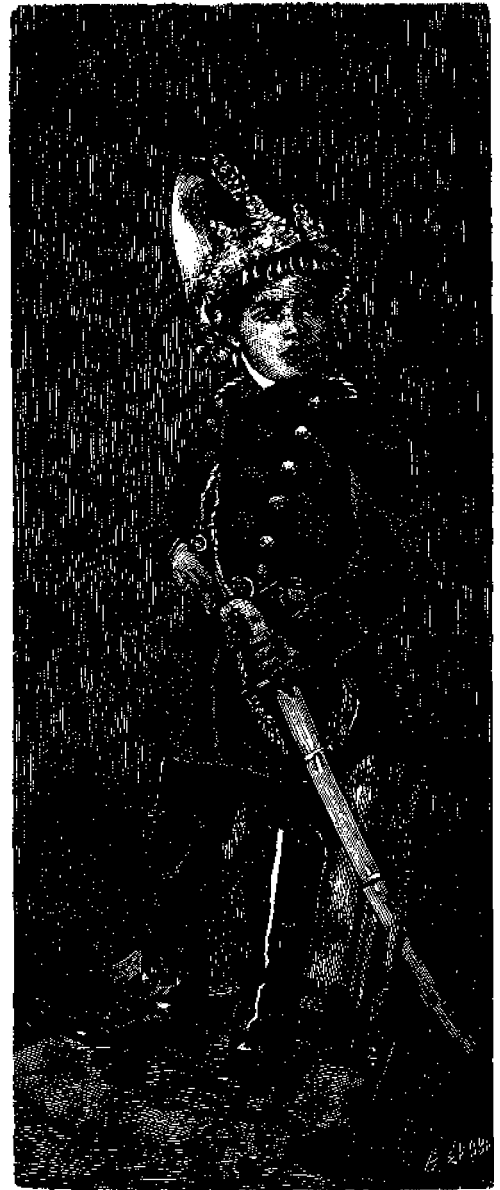
Ἐκ Πειραιεῖ,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΑΚΡΗΣ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΠΩΛ.

Ἡ Νεπὼλ εἶναι χώρα ἀνεξάρτητος, 75,000 τετραγωνικῶν μιλίων, κειμένη εἰς τὸ μέσον τῶν

Ἡ χώρα αὕτη ἔχει ὡς κέντρον μίαν κοιλάδα, ἣτις εἶναι 4,500 πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται αἱ τρεῖς πρωτεύονσαι πόλεις τοῦ βασιλείου—Βατγαῶν, Πάταν, καὶ Χατμανδοῦ. Ἐκ τούτων ἡ

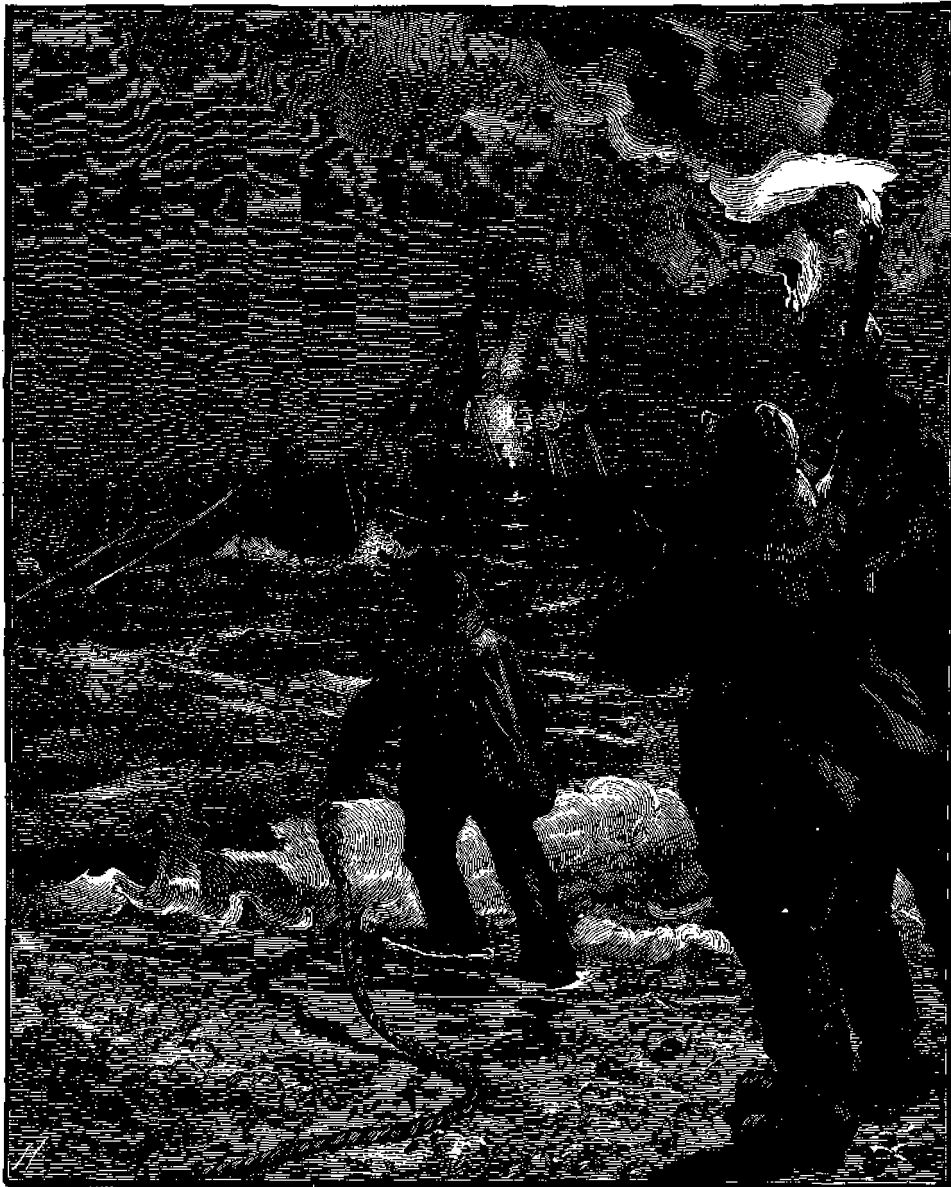
Ο βασιλεὺς τῆς Νεπὼλ.

ὑψηλοτέρων σειρῶν τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων ἐν Ἰνδία, τὰ (ὁποῖα ὡς γνωστὸν εἶναι τὰ ὑψηλότερα τοῦ κόσμου) καὶ χωρισμένη ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἰνδίας διὰ τῶν ἀπεράντων νοσοῶν δασῶν τῆς Τεράι.

Χατμανδοῦ εἶναι ἡ κυρίως πρωτεύουσα, καὶ ἐκεῖ βασιλεύει ἡ παρούσα δυναστεία τῶν Γκούρκα. Ἡ πρωτεύουσα αὕτη μετ' ὀλόκληρον τὴν κοιλάδα φρουρεῖται πανταχόθεν ὑπὸ ὄρεων ἐχόντων ὕψος ἀπὸ 24—29,000 ποδῶν (7,300—8,800 μέτρων).

Ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης παρίσταται εἰς τὰς δύο προκειμένας εἰκόνας. Εἰς τὴν ἀριστερόθεν φορεῖ τὴν αὐλικὴν στολὴν του, εἰς τὴν δεξιόθεν φορεῖ στρατιωτικὴν. Εἶναι μόλις δέκα ἔτην καὶ ἔννοεῖται ὅτι δὲν σκοτίζεται πολὺ μὲ τὰς σοβαρὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του. Ἐχει

Ἡ βασιλεύουσα δυναστεία τῶν Γκούρκα ἐν-ρίουσε τὴν Νεπάλ πρὸ 100 περίπου ἔτων, ἐκ-διαχθεῖσα ἐκ τῆς Κεντρικῆς Ἰνδοστάνης ὑπὸ τῶν μεγάλων Μωαμεθανῶν κατακτητῶν. Εἶ-ναι Βραχμᾶνες τὸ ῥθρήσκευμα καὶ ἡ γλῶσσά των εἶναι διάλεκτος Σανσκριτικῆ.

Σωτήριοι Λέμβοι.

δμως πρωθυπουργὸν ὅστις εἶναι ὁ ἀληθὴς βα-σιλεὺς καὶ κυβερνήτης.

Ἡ Χαϊμανδοῦ ἔχει περίπου 50,000 κατοίκων, οἵτινες εἶναι κυρίως ἔμποροι καὶ γεωργοί. Εἶ-ναι Βουδδισταὶ τὸ ῥθρήσκευμα, ἔχουν όμως καὶ πολλὰς Βραχμανικὰς δοξασίας.

ΣΩΤΗΡΙΟΙ ΛΕΜΒΟΙ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὰς Ἠνωμένας Πο-λιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἡ ὑπηρεσία τῶν σωτη-ριῶν ἢ σωστικῶν λεγομένων λέμβων εἶναι κα-

λήτερον και συστηματικώτερον διοργανωμένη, παρά εις οϊανδήποτε άλλην χώραν. Αί λέμβοι αύται δηλ. έχουν ως κυρίαν φροντίδα να τρέχουν εις βοήθειαν των πλοίων, τὰ ὅποια ναυαγοῦν εις ἀκτὰς τῶν χωρῶν ἐκείνων.

Λέγω δὲ συστηματικώτερον, διότι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καθ' ὅλην τὸ μήκος τῶν παραλίων αὐτῶν, κατὰ μικρὰ διαστήματα, θὰ εὑρετε τοὺς σωτηριοὺς σταθμοὺς. Οἱ σταθμοὶ οὗτοι εἶναι ἡριθμημένοι καὶ ὑπάγονται εἰς μίαν κεντρικὴν διεύθυνσιν, ὑπαγομένην εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν.

Θὰ σὰς περιγράψω ἐν συντόμῳ μίαν ἐπίσκεψιν ἣν ἔκαμα εἰς ἓνα τῶν σταθμῶν τούτων.

Τὸ κτίριον τοῦ σταθμοῦ ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρον, μὲ δύο πατώματα, ἔχον εἰς τὴν στέγην μικρὰν σκοπιάν, ἠδὲθεν ἠδύνατο ὁ σκοπὸς νὰ βλέπῃ εἰς πολὺ μακρὸν διάστημα. Τὸ κτίριον ἦτο ἐκτισμένον εἰς ἀπόστασιν 60 περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἔξω δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἦτο ὑψηλὸς ἰστός διὰ σημαίας.

Εἰσήλθομεν εἰς τὸ προαύλιον καὶ ἐκεῖ μὰς ὑπέδεχθη ὁ σταθμάρχης, καὶ ὑπὸ τὴν ἡδηγίαν του ἐπεθεωρήσαμεν ὅλον τὸ κτίριον. Κατὰ πρῶτον ἐμβήκαμεν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν σημαίων ὅπου εἶχον περίπου 50 διάφορα σήματα καὶ σημαίας. Ἐκεῖ μὰς εἰδείξε καὶ σειρὰν μικρῶν χρωματισμένων σημαίων ἀπὸ τερεκέ, μὲ τὰς ὁποίας ἐδίδασκε τοὺς ναύτας τοῦ σταθμοῦ πῶς νὰ συνεννοῶνται μὲ τὰ πλοῖα διὰ τῶν μεγάλων σημαίων. Μὰς ἐπληροφόρησε προσέτι ὁ σταθμάρχης ὅτι ἀπαξ τῆς ἡμέρας διδάσκονται οἱ ἄνδρες του τὴν θεωρητικὴν ναυτιλίαν καὶ τὴν τριγωνομετρίαν, καὶ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος κάμνουں γυμνάσια μὲ τὴν μεγάλην λέμβον καὶ τὰ λοιπὰ μηχανήματα τοῦ σταθμοῦ.

Ἐκεῖθεν εἰσήλθομεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ὅπου ἦτο ἡ λέμβος, ἐπὶ τεσσάρων πλατείων τροχῶν. Αὕτη εἶναι πλατεία καὶ ἐνδεδυμένη γύρω μὲ παχέα φύλλα φελλοῦ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ βυθισθῇ. Ἐξω εἶναι σκεπασμένη μὲ χαλκὰ λέπη καὶ φέρει γύρω θηλίδες ἐκ σχοινίου, ὥστε εἴαν τις ἦναι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πλησιάσῃ τὴν λέμβον, νὰ συλαμβάνῃ ἐν ἀπὸ τὰ σχοινία αὐτὰ καὶ νὰ κρατῆται. Ἡ λέμβος ἔχει 16 κωπία, καὶ ὁ σταθμάρχης διεύθυνει τὸ πηδάλιον. Ἐκαστος ἀνὴρ, ὅταν θὰ ἐξέλθῃ μὲ τὴν λέμβον, ἐνδύεται μέγα περιστήθιον ἐκ φελλοῦ, τὸ ὅποιον τὸν ὑποβάσταζει μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ συγχρόνως δὲν ἐμποδίζει τὰς κινήσεις του.

Ἐκτὸς τῆς λέμβου μὰς εἰδείξε καὶ ἐν μικρὸν τηλεβόλον (κανόνι) τὸ ὅποιον ἐκσφενδονίζει σφαίραν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι δεδεμένον μακρότατον

καὶ λεπτόν σχοινίον. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ῥίπτουν τὸ σχοινίον ἀπὸ τὴν ξηρὰν μέχρι τοῦ ναυαγίου. Οἱ ἄνδρες τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου σύρουν τὸ λεπτόν σχοινίον, ἔπειτα ἐρχεται παχὺ σχοινίον, τὸ ὅποιον δένουν εἰς τὸ ναυάγιον καὶ ἔπειτα ἑκαστος τῶν ναυτῶν ἀποβιβάζεται εἰς τὴν ξηρὰν, συρόμενος ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦτο. Πρὸς τούτοις ἡ σταθμὸς ἔχει πλήρη ἀποθήκην πυροτεχνημάτων καὶ φανῶν, μὲ τὰ ὅποια συνεννοεῖται διὰ νυκτὸς μὲ τὰ πλοῖα.

«Λοιπὸν,» εἶπομεν εἰς τὸν σταθμάρχην, «πρέπει βεβαίως νὰ ἦσθε εἰς τὸ ποδάρι ἡμέραν καινύκτα;»

«Τὴν ἡμέραν» ἀπεκρίθη, «ὁ σκοπὸς φυλάττει ἀπὸ τὴν σκοπιάν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην ἔχει καλὸν τηλεσκόπιον καὶ δύναται νὰ βλέπῃ τὴν παραλίαν καθ' ὅλην τὸ μήκος διὰ τὸ ὅποιον εἶναι ὑπεύθυνος ὁ σταθμὸς μας. Τὴν νύκτα ὁ σκοπὸς ὀφείλει νὰ βαδίζῃ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς παραλίας μας εἰς τὸ ἄλλο, δηλ. διάστημα 4 μιλίων. Ἐννοεῖται ὅτι ἐντὸς δύο ὥρῶν μόνον ἀπαξ δύναται νὰ περιέλθῃ τὸ διάστημα αὐτὸ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν σταθμὸν. Ὅταν συμβῇ ναυάγιον, ἀμέσως εἰδοποιεῖ ἐμέ, ἐντὸς πέντε λεπτῶν οἱ ἄνδρες εἶναι ἔτοιμοι καὶ ἡ λέμβος σύρεται ἐπὶ τῶν τροχῶν μέχρι τῆς θαλάσσης. Συγχρόνως ἀνάπτουμ τὰ πυροτεχνήματα καὶ δίδουμ ἡδηγίας εἰς τοὺς ναυαγοὺς τί νὰ κάμουν καὶ πῶς νὰ μὰς περιμένουν.»

Μετὰ ταῦτα ἀνήλθομεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ὅπου εἶδομεν τὰς κλινὰς τῶν ἀνδρῶν οἱ ἡμίσεις ἐκοιμῶντο, διότι ἦσαν τῆς νυκτερινῆς φρουρᾶς. Μὰς εἰδείξεν ὡσαύτως δύο μεγάλα δωμάτια μὲ κλινὰς, σκεπάσματα καὶ ἐνδύματα μάλλινα, τὰ ὅποια φυλάττονται πάντοτε, ὥστε, εἴαν τυχὸν σωθοῦν ἄνθρωποι ἀπὸ ναυαγίου κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην, νὰ ὑπάρχῃ μέρος διὰ νὰ τοὺς περιβάλψουν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἕως ὅτου ὑπάγουν διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν.

Κατήλθομεν πάλιν κάτω, καὶ μὰς εἰδείξε τὴν κομψὴν τραπεζαρίαν, τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ ἀναγνωστήριον. Ἐξω δὲ εἰς τὸ προαύλιον εἶδομεν καὶ σταῦλον ἐμπεριέχοντα δύο μεγάλους ἵππους, οἵτινες χρησιμεύουν διὰ νὰ σύρουν τὴν λέμβον μέχρι τῆς θαλάσσης. Τέλος ἀπεχαιρετίσαμεν τὸν καλὸν σταθμάρχην καὶ ἀπήλθομεν κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τελειότητα τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου συστήματος.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε οὐχὶ ναυάγιον, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν τῶν μικρῶν πλοίων, ἅτινα συκοινωνοῦν μὲ τοὺς διάφορους σταθμοὺς καὶ τοὺς φέρουν τὰ ὑλικά καὶ τὰς τροφὰς των.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἵματος μ. Χ.

(Συνέχεια)

— Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης, εἰμὴ μόνον ὅσα μοι εἶπεν ἡ τροφός.

— Ἄν ἠδυνάμεθα νὰ εὐρώμεν τὴν μητέρα μας! Μήπως ἔχεις τίποτε διὰ τοῦ ὁποίου νὰ τὴν ἀνεύρωμεν;

Ὁ Κλεομένης ἐρυθρίασεν, ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἐξήγαγε δύο μικροὺς κυλίνδρους, ὅστινες ἦσαν χειρόγραφα ἐπὶ μεμβράνης.

— Ἐχω αὐτά, εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἐν ἰδικόν σου καὶ ἐν ἰδικόν μου· ἡ μήτηρ μας τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν τροφὸν μας τὴν Ξανθίππην καὶ αὐτὴ εἰς ἐμέ.

— Ἄς τὰ ἴδωμεν, εἶπεν ἡ Μύρτις, λαβούσα τὸ ἐν τῶν χειρογράφων, Ἄλλὰ ποῦ δὲν ἤξεύρω νὰ τὰ ἀναγνώσω!

— Οἱ θεοὶ νὰ σὲ φυλάξουν ἀπὸ τοῦ νὰ μάθης, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης. Ἡ μήτηρ μας τὰ ἔγραψεν αὐτά, ἡ ἴδια, καὶ ὁ πατὴρ πολὺ ἐπικράθη ὅτε αὐτὴ ἦτο πεπαιδευμένη. Ἡ μάθησις διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι τιμὴ, ἀλλὰ διὰ τὴν γυναῖκα ἀτιμία!

— Καὶ διὰ τοῦτο ἀρὰ γε ὠργίσθη ἡ Παλλὰς ἐναντίον μας;

— Δι' αὐτὸ καὶ διὰ κάτι ἄλλο ὡσαύτως, ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί ἦτο, ἡ Ξανθίππη δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ τὸ εἶπῃ. Εἶθε καὶ ἐγὼ νὰ μὴ σοῦ ἔλεγον ποτὲ καὶ ὅσα ἀκόμη σοῦ εἶπα!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπλησίασεν ὁ κύριός των, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑνὸς ἀγοραστοῦ, Ῥωμαίου νέου εὐγενούς, ὅστις ἐζήτηε Ἑλληνίδα χορεύτριαν διὰ τὸ παλάτιόν του. Οἱ ὄφθαλμοὶ τοῦ Κλεομένου ἤστραψαν κεραυνόν, ὅταν ἤκουσε τοῦτο.

— Ἡ ἀδελφὴ μου οὐδέποτε ἔμαθε νὰ χορεύῃ, εὐγενέστατε Ῥωμαῖε, εἶπε θαρραλέως.

Ὁ νέος εὐγενὴς τὸν ἐκύτταξεν ὀλίγον καὶ μετὰ τὴν λέξιν «Ἀὐθάδη!» ἐπροχώρησε παρὰ πέρα. Ἄλλ' ὁ δουλέμπορος ἔγεινε κατακόρφορος ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

— Ἔτσι μιλοῦν οἱ δοῦλοι; εἶπεν εἰς τὸν Κλεομένην δὲν ἀρκεῖ ὅτι ὁ κατεργάτης, ὁ σπάταλος ὁ πατὴρ σου μετ' ἐξήμιωσε τὸσας χιλιάδας σεστέρτια,* ἀλλὰ πρέπει καὶ σύ, ἄθλιε νὰ με

ζημιώσης ἀπένοκτι τῶν ἀγοραστῶν;»

— Ἡ ἀδελφὴ μου δὲν ἔξεύρει νὰ χορεύῃ, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης, καὶ δὲν θὰ πωληθῇ ὡς χορεύτρια!»

— Ἔτσι εἶ! ἄθλιε Ἑλλην δοῦλε! ἀνέκραξεν ὁ ἄνθρωπος, κτυπῶν τὸν Κλεομένην, ἐγὼ λέγω ὅτι θὰ γείνη χορεύτρια!»

Ἄλλ' οἱ λόγοι του διεκόπησαν, διότι ἔλαβε ἐν γρονθοκόπημα ἀπὸ τὸν Κλεομένην, τὸ ὅποιον τὸν ἐξάλισε διὰ ὀλίγας στιγμᾶς. Ἀμα ὅμως συνήλθε, συλλαμβάνει τὸν παῖδα, τὸν βίπτει χαμαὶ καὶ τὸν κτυπᾷ ἀνιλεῶς. Αἱ φωναὶ τῆς Μύρτιδος ἔφερον πολλοὺς εἰς τὸ μέρος, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπένευθε.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν ὁ ἔμπορος νὰ κτυπᾷ τὸν Κλεομένην ἀλλ' ὁ δυστυχὴς οὗτος ἦτο τόσο ἐξηντλημένος καὶ ζαλισμένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ. Τέλος διετάχθη ἄλλος τις δοῦλος νὰ τὸν σηκώσῃ καὶ νὰ τὸν βάλῃ εἰς ἐν στασίδιον ἐκεῖ πλησίον. Ἡ Μύρτις ἰκέτευσε τὸν ἔμπορον νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀδελφόν της καὶ νὰ τὸν περιποιηθῇ, ἀλλ' τὴν διέταξεν ἀποτόμως νὰ καθήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν της ἡσύχως, καὶ νὰ μὴ κλαύσῃ, διὰ νὰ μὴ τὴν δεῖρῃ χειρότερα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της.

Ἄλλ' ἡ δυστυχὴς Μύρτις δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, συλλογιζομένη τὸν ἀδελφόν της καὶ τὴν ἰδικήν της ἀπροστάτετον κατάστασιν. Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπλησίασεν ἐλευθέρως τις Ῥωμαῖος ὑπηρέτης, καὶ ἠρώτησε πόσα ἠθέλε νὰ τὴν πωλήσῃ ὁ κύριός της.

— Χίλια σεστέρτια, ἀπεκρίθη ὁ δουλέμπορος.

— Ἀκριβὰ διὰ μίαν θαλαμηπόλον, εἶπεν ὁ Ῥωμαῖος.

— Ἐσὺ δὲ φαίνεσαι ὡσὰν νὰ μὴ εἶχες οὔτε ἑκατόν, ἀντεῖπεν ὁ ἔμπορος περιφρονητικῶς.

— Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ με προσβάλης, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐρωτήσω τὴν ἀξίαν τοῦ κορασίου.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ εἶπα—χίλια σεστέρτια.

Ὁ Ῥωμαῖος ἐκύτταξε πάλιν τὴν Μύρτιν. «Εἶναι ἡ μόνη Ἑλληνίς δοῦλη εἰς τὴν ἀγορὰν σήμερον, καὶ ἡ κυρία μου ἀπαιτεῖ νὰ τῆς ἀγοράσω μίαν Ἑλληνίδα, καὶ αὐτὸν ἀναχωρεῖ ὥστε πάρε τὰ λεπτά σου καὶ σύ, κόρη μου, ἔλα μαζί μου.»

Καὶ ἡ Μύρτις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν κλαίουσα πικρῶς διὰ τὸν ἀδελφόν της, τὸν ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν ἂν θὰ ἐπανάιδῃ πλέον.

ΚΕΦ. Β'.

Ὁ ὑπηρέτης ὠδήγησε τὴν Μύρτιν διὰ μέσου τῆς πόλεως διήλθον πολλὰς στενάς ὁδοὺς, εἰς οὐ ἔφθασαν εἰς τὸ Φόρον, καὶ διὰ τῆς Καπυανῆς Πύλης ἐξήλθον τῆς πόλεως.

* Τὸ σεστέρτιον ἦτο τὸ κοινὸν Ῥωμαϊκὸν νόμισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπελογίζοντο μεγάλα ποσά. Μέχρι τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνάγεται τὸ διήγημά μας, εἶχεν ἀξίαν περίπου 20¹/₄ λεπτῶν.

